

ПРОГРАМА КІНОПОКАЗІВ ВИСТАВКИ «СЦЕНА З МІСТА. НЕЗАЛЕЖНИЙ ВРОЦЛАВ 90-Х РОКІВ»

Кінозал 1

Архівні фільми, що представляють вроцлавські музичні гурти. Містять кліпи гурту Serpent Beat, матеріали, записані під час роботи гурту над альбомом, під час концертів (гурти: Program, Serpent Beat, Psychoformalina), а також з двох перших випусків фестивалю Punx Piknik (у сквоті на вул. Рея).

1. Марек Мищинський, концерт гурту Serpent Beat у ДВШОМ (Державній вищій школі образотворчих мистецтв), 1992, 11'08"
2. Запис альбому гурту Serpent Beat у студії гурту Kormorany при ДВШОМ, 1995 або 1996. З архіву Даріуша Буфналя
3. Марек Мищинський, «Deep in the Woods», відеокліп гурту Serpent Beat, 1993, 3'50"
4. Марек Мищинський, «Six Feet Under», відеокліп гурту Serpent Beat, 1998/1999, 4'51"
5. Концерт гурту Program у клубі «Амстердам», 1994, 46'. Архів Агнешки Добровольської
6. Концерт гурту Program у клубі «Катакомби», 1995, 57'05". Архів Агнешки Добровольської
7. Гурт Psychoformalina виконує наживо композицію «Умираю 2х» у пабі «Кальюгрудек», 1996, 4'47". Монтаж: Мірас «Мі-1» Майсяк
8. Лукаш Туніковський, фестиваль Punx Piknik, 1998, 16'53"
9. Лукаш Туніковський, фестиваль Punx Piknik, 1999, 19'45"

Кінозал 2

Добірка фільмів початку 1990-х років, що представляє гурт Kormorany в період його експериментів із кінозображенням, а також фрагмент його виступу в басейні на вул. Театральній і концерт на сцені театру «Каламбур» у 1999 році (під час якого записували матеріал для дебютного альбому гурту «Teraz»). Гурт також з'являється у фільмі « Не маю часу втрачати час» Блазіра (БДзєдушицький) та Артура Щепаняка, що показує ексцентричне мистецьке середовище Вроцлава. Показ доповнює архівний матеріал Анджея Дакшевича з колективної виставки в галереї «Сяйво».

1. Павел Чепулковський, «Бактерія», перформанс гурту Kormorany у «Галереї на острові», 1989, 5'24"
2. Павел Чепулковський, «Kormorany і Light Open Society у Центрі світла», 1990, 12'50"
3. Павел Чепулковський, «Спрей», бл. 1990, 4'52"
4. Кшиштоф Скарбек, «Марсіанські діви у формаліні», 1991, 4'45"
5. Павел Чепулковський, «Going Down and Out», 1991, 6'27"
6. Кшиштоф Вільма, гурт Kormorany записує альбом «Teraz», сцена театру «Каламбур», 1999
7. Блазір (БДзедушицький) і Артур Щепаняк, «Не маю часу втрачати час», 1999, 40'10"
8. Анджей Дакшевич (камера) і Куба Майхшак (монтаж), «Галерея "Сяйво"», 1990

Кінозал Галереї «Ентропія»

Галерея «Ентропія» упродовж багаторічної діяльності завжди була відкритим простором, у якому перетиналися різні концепції та «тренди», і водночас уважно стежила за тим, що відбувається довкола.

Програма кінозалу складається з архівних матеріалів як із власних подій Галереї «Ентропія», так і з не пов'язаних із нею заходів, що відбувалися в інших просторах Вроцлава. Документаліст – «людина з камерою» – це Маріуш Йодко, співзасновник Галереї «Ентропія», який безкорисливо увічнював незалежну культуру міста для майбутніх поколінь.

1. Маріуш Йодко, «Парашути», групова акція та інсталяція в міському просторі, концерт дуету Tim Haus, 1991, 11'05"

Одна з найефектніших мистецьких акцій у міському просторі, реалізованих на початку 1990-х років. Її ініціатором був Лех Твардовський, який запросив групу видатних митців – художників і художницю – створити абстрактні образи на поверхнях парашутів, а згодом підвісити їх у просторі вроцлавського Ринку. Фільм показує складний монтаж інсталяції, концерт дуету Tim Haus (Рафал Чає, Збігнєв Каптурський), а також обставини, що супроводжували акцію. Митці, які брали участь у проєкті: Марцін Гарлендер, Анджей Яродзький, Еугеніуш Мінцель, Богуслав Стори, Лех Твардовський, Кшиштоф Валяшек, Кшиштоф Вашкевич, Уршуля Вільк.

2. Маріуш Йодко, концерт Кшиштофа «Камана» Клосовича у клубі «Реквізиторня», 1992, 29'50"

Фрагменти концерту в клубі «Реквізиторня» в будинку Сучасного театру. Музичний супровід: Збишек «Угуру» Брисяк, Бартек Страбужинський.

3. Маріуш Йодко, концерт Кшиштофа «Камана» Клосовича у кафе «Ева», 1992, 14'46"

Фрагменти сольного виступу в уже неіснуючому популярному місці в центрі міста (офіційна назва – «Кафе-Клуб»).

4. Маріуш Йодко, «Картини і акція», персональна виставка живопису та об'єктів Кшиштофа Скарбека і перформанс групи «Кабінет пластичних операцій і відновлення почуттів» за гостьової участі гурту Kormorany, 1993, 14'11".

Акція групи групи «Кабінет пластичних операцій і відновлення почуттів» у складі (в алфавітному порядку): Ігор Вуйцік, Малгожата Казімерчак, Шимон Любінський, Кшиштоф Скарбек, Яцек «Понтон» Яцковський, а також гурту Kormorany – у просторі виставки Кшиштофа Скарбека в BWA на вул. Свідницькій.

5. Маріуш Йодко, «В Бар–до», виставка Мацея Шевчика (музика: гурт Kormorany), 1995, 9'07". Архів Галереї «Ентропія»

Мацей Шевчик був членом L.O.S. (Light Open Society) – групи, що об'єднувала митців, які експериментували в галузі перформативного, візуального та мультимедійного мистецтва. На початку 1990-х років відбулася надзвичайно творча співпраця L.O.S. із гуртом Kormorany, що вилилася у численні спільні акції, зокрема виставку в Галереї «Ентропія», де Мацей презентував свій живопис, а Kormorany традиційно наробили мистецького галасу.

6. Маріуш Йодко, «Аріґато», виставка Кшиштофа «Камана» Клосовича (музика: Каман і Збишек «Угуру» Брисяк), 1997, 22'20". Архів Галереї «Ентропія»

«Аріґато» – друга виставка Камана в Галереї «Ентропія», натхненна японською культурою та естетикою, а також вияв його зацікавлення дзен-буддизмом. Під час вернісажу він наживо імпровізував музику до свого авторського фільму «Troutki». У фільмі зафіксовано менш відоме обличчя Камана – також у музичному контексті.

7. Маріуш Йодко, «Приємні об'єкти», виставка Гонорати Мохальської та Анджея Блахута (музика: Доктор Чіро), 1998, 8'35". Архів Галереї «Ентропія»

«Приємні об'єкти» – це експеримент, що стосується доступності мистецтва, його включення в структуру повсякденності, стирання меж між просторами життя і мистецтва. Це також багатовекторна дія на чуття: желе як їжа, гаптичний і візуальний об'єкт; алеаторична звукова композиція, створювана глядачами, які ходять по бульбашковій плівці, що вистеляє підлогу галереї; і, нарешті, звуки гітари незабутньої постаті альтернативної сцени Вроцлава – Доктора Чіро.

8. Маріуш Йодко, перформанс «Театр близькості», 1998, 11". Архів Галереї «Ентропія»

У «Театрі близькості» найважливішими були автентичність експресії, чистота взаємин, погляду, дотику, звуку, видобутого зсередини. Жодна з вистав не мала сценарію, проте для кожної готували «мапу» сили взаємин та енергетичних наслідків, для яких шукали вираження. Це приводило до акцій на межі між містичним ритуалом і груповою бійкою. Учасники: Агнешка Мондра, Яцек Яцковяк, Войцех Менткевич, Вітольд Олеховський, Марцін Мондрій, Катажина Мондра.

9. Маріуш Йодко, «Carnival Footage», виставка Кацпера Долатовського, барабанна джем-сесія на відкритті, 1998, 5'45". Архів Галереї «Ентропія». Вернісаж виставки фотографій та колажів Кацпера Долатовського з Ноттінг-Гільського карнавалу – щорічного фестивалю карибської культури в Лондоні. Під час барабанної джем-сесії художник грав разом із гуртом Paragram та запрошеними гістьми.

Усе почалося на початку 80-х років ХХ століття у Державній вищій школі образотворчих мистецтв (нині Академія образотворчих мистецтв імені Еугеніуша Гепперта). Саме там виникли такі гурти, як Klaus Mitffoch чи Miki Mousoleum – студії, концерти та репетиції відбувалися в художніх майстернях.

Кілька років по тому виникла група Kormoranу. Замість виступати в офіційних концертних залах, її учасники нелегально проникали в закутки міста. Вони концертували на греблях, у водонапірних вежах і на вокзалі. Створювали власні простори для самовираження. Концерти перетворювалися на перформанси, картини пульсували ритмом музики, а місто ставало сценою спільної імпровізації.

Із цього досвіду виросла вроцлавська незалежна музична сцена. Вона була не просто сукупністю гуртів чи естетик – це був спосіб дії. Музика змішувалася з зображенням, перформанс – із концертом, а мистецтво – з повсякденним життям.

Митці діяли поза системою: у сквотах, у покинутих квартирах, підвалах і майстернях. Вони створювали простори експерименту без поділу на ролі та ієрархії. Проєкти вчили імпровізації, тимчасовості й сміливості. Цей обмін був досвідом «тут і тепер» – мережею взаємин і практик, а кожен мистецький жест резонував в іншому медіумі. Свобода була найважливішим інструментом.

Архівні матеріали

Архіви несуть обіцянку відкриття незвичайних подій, про які світ забув. Забута платівка, культовий клуб, важливий гурт, що припинив грати надто рано. Це артефакти, які зберігають пам'ять і спільноту досвіду тих, кому пощастило на власній шкірі пережити щось надзвичайне.

Якби змінити десятиліття й місто, знайшовся б інший набір таких особливостей. І могло б виявитися, що річ не у винятковій якості самих записів. Не в гуртах, які на п'ятнадцять хвилин розминулися з популярністю. Не в піку трансгресії, випадково досягнутому під час камерного концерту.

Набагато важливішими видаються самі процеси архівування й пам'ятання про ефемерні явища. Архів має цінність як соціальна дія, а не через свій вміст – зернисті зображення й зашумлені плівкові записи. Наприкінці більшості пошуків зазвичай чекає розчарування. Гурт із зашумленої плівки краще звучить в уяві, ніж у реальності.

Найважливішим у кожному мистецькому андеграунді є те, що він виник. Створило мережу зв'язків між митцями й аудиторією. Залишив екосистему взаємозалежностей. Саме в цьому суть – у низовій культурі, яка будує спільноти, що не дозволяють про себе забути й спонукають упорядковувати те, що залишили по собі.